

Je pro mne radostné konstatovat, že Volkmanova sbírka *To* je věc nejen organicky navazuje na kvality jeho poezie předchozí, ale zároveň svým osobitým uspořádáním představuje svrchovaný tvůrčí čin a vnáší novou zvláštní emotivnost do kontextu soudobé poezie vůbec.

Volkmanova tvůrčí metoda “prostých motivů” v jejich vzájemném dotyku, průniku či kontrastu je nepochybně výsledkem usilovného tvůrčího procesu a výsledný tvar prozrazuje důsledně dialektické nazírání skutečnosti. Plně odpovídá složité situaci současného člověka, toužícího v umění po koncentrované, hutné stylizaci. Kázeň, málomluvnost, opravdovost, schopnost nalézat pro postřehy, pocity a myšlenky co nejpřesnější, maximálně oproštěný výraz, pronikající pod povrch věcí a jevů se u Volkmana pojí s životní moudrostí a směřováním k životnímu kladu, takže svět jeho sbírky má skutečně moderní hloubku. A že se na této hloubce podílí zvláštní napětí mezi podivuhodnou lehkostí, s níž se zmocňuje převážně drobných reálií všedního dne a mezi bytostně závažným obsahem, je nabíledni. Vychází čtenáři nepodbízivě vstříc, útočí na skryté vrstvy v něm. Volkmanovy verše jsou dnešku potřebné pro své nevtíravé, ale jednoznačně etické poselství obrany života proti všemu, co omezuje pravé lidství, pro vědomí odpovědnosti za současnost.

Budiž Volkmanovi ke cti, že nemá současnost na štítě, ale v srdci, ve slovech veršů, uvnitř jejich významu. Ostatně jeho poezie září přece vlastním světlem, nikoli světlem odraženým.

Jiří Vacek